

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 4Asan/22/2020
Identifikačné číslo spisu: 1018201044
Dátum vydania rozhodnutia: 14. apríla 2022
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hatalová
Funkcia: predsedníčka senátu
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2022:1018201044.1

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD. a členov senátu JUDr. Mariána Fečíka (sudca spravodajca) a JUDr. Kataríny Cangárovej, PhD., LL.M, v právnej veci žalobcu: S. N., narodený X.X.XXXX, trvale bytom N. S. XXX, XXX XX N. S., zastúpený: Mgr. Martin Lieskovský, advokát, Advokátska kancelária so sídlom Farská č. 40, 949 01 Nitra, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova č. 2, 812 72 Bratislava, v konaní o správnej žalobe na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SPOU-PO-PK-8/2018 z 22.5.2018 v spojení s personálnym rozkazom generálneho tajomníka služobného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 61 zo 7.11.2017, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/116/2018-30 z 24.6.2020, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť zamieta.

Účastníkom konania nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

O d ô v o d n e n i e

I.

Priebeh administratívneho konania

1. Ministerka vnútra Slovenskej republiky rozhodnutím č. SPOU-PO-PK-8/2018 z 22.05.2018 (ďalej len „rozhodnutie žalovaného“) podľa § 243 ods. 1 zákona č. <aspi://module='ASPI'&link='73/1998%20Z.z.%2523243'&ucin-k-dni='30.12.9999'> 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z.z.“) zamietla odvolanie žalobcu a potvrdila personálny rozkaz generálneho tajomníka služobného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 61 z 7.11.2017 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“), na

základe ktorého bol žalobca podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z.z. prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru.

2. Dôvodom prepustenia žalobcu zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru bola skutočnosť, že žalobca sa dopustil protiprávneho konania naplňajúceho všetky znaky zvlášť hrubého porušenia služobnej prísahy, pričom jeho ďalšie ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

3. Zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy spočívalo v tom, že žalobca nebol čestným a disciplinovaným príslušníkom Policajného zboru, keď dňa 15.9.2017 v čase okolo 21.20 hod. mimo výkonu služby viedol pod vplyvom alkoholu po štátnej ceste 1/63 medzi obcami Šamorín a Dunajská Lužná svoje osobné motorové vozidlo zn. X. B., ev. č. M. XXXFF, ktorým na 19. km spôsobil dopravnú nehodu, pri ktorej spôsobil materiálnu škodu. Konal tak v rozpore s ustanoveniami § 4 ods. 2 písm. d) <aspi://module='ASPI'&link='8/2009%20Z.z.%25234'&ucin-k-dni='30.12.9999'>, § 17 ods. 1 <aspi://module='ASPI'&link='8/2009%20Z.z.%252317'&ucin-k-dni='30.12.9999'> a § 137 ods. 1 <aspi://module='ASPI'&link='8/2009%20Z.z.%2523137'&ucin-k-dni='30.12.9999'> zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 8/2009 Z.z.“), podľa ktorých vodič nesmie viesť vozidlo v takom čase po požití alkoholu alebo inej návykovej látky, keď sa alkohol alebo iná návyková látka ešte môžu nachádzať v jeho organizme, je povinný za vozidlom idúcim pred ním dodržiavať takú vzdialenosť, aby mohol včas znížiť rýchlosť jazdy, prípadne zastaviť vozidlo, ak vodič vozidla jazdiaceho pred ním zníži rýchlosť jazdy alebo zastaví, pričom za porušenie pravidiel cestnej premávky závažným spôsobom sa považuje jazda pod vplyvom alkoholu alebo inej návykovej látky. Žalobca taktiež svojím konaním porušil aj ustanovenia § 48 ods. 3 písm. g) a h) zákona č. 8/2009 Z.z., pretože sa mimo štátnej služby nezdržal konania, ktoré by mohlo narušiť vážnosť Policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor a taktiež nedodržiaval služobnú disciplínu, a to napriek tomu, že v zmysle prvej časti tretieho bodu rozkazu ministra vnútra Slovenskej republiky č. 2/2002 v znení rozkazu ministra vnútra Slovenskej republiky č. 63/2003 bol oboznámený s tým, že za porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom sa bude považovať, ak policajt riadi v čase služby alebo mimo času služby motorové vozidlo pod vplyvom alkoholu alebo iných návykových látok.

4. Splnená mala byť aj ďalšia zákonná podmienka na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru, ktorá spočíva v tom, že jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, predovšetkým záujmu na svedomitom plnení základných povinností a dôslednom dodržiavaní služobnej disciplíny všetkými príslušníkmi Policajného zboru. Je nezlučiteľné s dôležitými záujmami štátnej služby, aby v služobnom pomere príslušníka Policajného zboru zotrval policajt, ktorý aj napriek tomu, že bol oboznámený s opatreniami na zvýšenie disciplíny príslušníkov Policajného zboru, sa dopustil konania spočívajúceho vo vedení motorového vozidla po tom, čo preukázateľne požil alkoholické nápoje, spôsobil dopravnú nehodu majúcu za následok materiálnu škodu na svojom majetku, ako aj na majetku iného. Na činnosť príslušníkov Policajného zboru sú kladené vyššie nároky, tak počas priameho výkonu štátnej služby, ako aj mimo nej. Každý príslušník Policajného zboru má väčšiu zodpovednosť za svoje konanie a pri svojom povolaní a profesii má byť svojím správaním vzorom vo vzťahu k ostatným občanom. Prípadným akceptovaním žalobcovho protiprávneho konania by vznikla oprávnená obava, že by mohlo dôjsť k zníženiu úrovne disciplíny aj u ostatných policajtov. Inak povedané, prípadné pripustenie čo i len jedného porušenia služobnej prísahy v intenzite, v ktorej sa ho dopustil žalobca, by mohlo v budúcnosti predstavovať taký faktor, v dôsledku ktorého by sa zvýšilo riziko poklesu disciplinovanosti príslušníkov Policajného zboru v širšom rozsahu. To by nepochybne malo vplyv na znižovanie profesijných a morálnych nárokov pre výkon štátnej služby príslušníkov Policajného zboru a tým nepopierateľne aj na záujem štátnej služby na svedomitom plnení základných povinností a dôslednom dodržiavaní služobnej disciplíny všetkými príslušníkmi Policajného zboru. U žalobcu bolo pritom zohľadnené aj to, že z jeho prehľadu o disciplinárnych odmenách a disciplinárnych opatreniach vyplývalo, že počas trvania služobného pomeru dvakrát zavinene porušil povinnosti policajta v súvislosti s požívaním alkoholických nápojov, resp. s nesplnením povinnosti podrobiť sa dychovej skúške na zistenie alkoholu.

II.

Konanie pred krajským súdom

5. Žalobca sa včas podanou správnu žalobou doručenou 5.11.2018 Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného a prvostupňového rozhodnutia a vrátenia veci na ďalšie konanie.

6. Žalobca predovšetkým namietal, že

- v rozhodnutí žalovaného a ani prvostupňovom rozhodnutí nebolo uvedené, či v priestupkovom konaní bolo riadne rozhodnuté o tom, že porušil ustanovenia zákona č. 8/2009 Z.z. Pokiaľ takéto rozhodnutie v administratívnom spise chýbalo, boli dané rozhodnutia vydané predčasne. Závery správnych orgánov nemali preto podklad v dôkazoch, ktoré by boli súčasťou administratívneho spisu,
- v čase vydania správnych rozhodnutí nebolo ani rozhodnuté v trestnom konaní, kde mu bolo len vznesené obvinenie. V tejto súvislosti argumentoval prezumpciou neviny a príslušnou judikatúrou,
- v administratívnom spise neboli obsiahnuté listiny, z ktorých by bolo zrejmé, že bol oboznámený, resp. preškolený v súvislosti s rozkazmi ministra vnútra Slovenskej republiky č. 2/2002 v znení rozkazu ministra vnútra Slovenskej republiky č. 63/2003, resp. nariadením ministra vnútra Slovenskej republiky č. 18/2008,
- správne orgány nevyhoveli jeho návrhu na vykonanie dôkazu - výsluchu svedka menom B. K., pri ktorom namietal neznalosť slovenského jazyka,
- zo strany správnych orgánov neboli uskutočnené výsluchy svedkov, ktorých by sa mohol zúčastniť, ale vysvetlenia týchto osôb boli len zaznamenané v podobe úradných záznamov,
- v prvostupňovom rozhodnutí je nesprávne na str. 4 uvedené, že „nadriadený zistil dôvod prepustenia zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru dňa 18.09.2017 doručením hlásenia o vznesení obvinenia menovaného (t.j. žalobcu) ČVS: SKIS-64/OISZ-SV 2017.“, hoci uznesenie o vznesení obvinenia pod tým istým spisovým číslom bolo vyhotovené až dňa 4.10.2017.

7. Žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe spochybnil uplatnené žalobné body a navrhol žalobu zamietnuť. Skonštatoval predovšetkým nasledovné:

- personálne konanie o prepustení zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru je samostatným konaním nezávislým od priestupkového alebo trestného konania,
- v administratívnom spise sa nachádza prezenčná listina pod č.: KRPZ- BA-B-21-009/2017 s konkrétno vypísanými zneniami zákonom a interných právnych aktov, s ktorými boli príslušníci Policajného zboru oboznámení, pričom o tom, že bol s uvedenými predpismi oboznámený aj žalobca, svedčí jeho podpis na danej prezenčnej listine,
- k námietke o prizvaní tlmočníka na výsluch svedka menom B. K. uviedol, že k tomu nebol dôvod, pretože menovaný zrozumiteľne v slovenskom jazyku odpovedal na položené otázky a opísal všetky skutočnosti ohľadne nehody z 15.9.2017, pričom rovnako nebol dôvod na uskutočnenie výsluchu ďalších svedkov vypočutých bezprostredne po nehode,
- vo vzťahu k odkazu na listinu ČVS: SKIS-64/OISZ-SV 2017 išlo len o jej nesprávne označenie, pretože sa nejednalo o uznesenie o vznesení obvinenia, ale daná písomnosť mala byť správne označená ako „Správa o stave konania“.

8. Rozsudkom č. k. 2S/116/2018-30 z 24.6.2020 (ďalej len „preskúmané rozhodnutie“) krajský súd žalobu zamietol a nepriznal žalovanému náhradu trov konania.

9. Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil predovšetkým nasledovne:

- porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti samo o sebe nevyžaduje, aby sa policajt dopustil trestného činu. Otázka trestno-právnej zodpovednosti nemusí byť zhodná so skutočnosťami, ktoré tvoria podklad pre prijatie personálneho rozhodnutia. Porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom nemožno podmieňovať spáchaním trestného činu. Účelom konania o preskúmaní zákonnosti rozhodnutia žalovaného o prepustení žalobcu zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru nie je otázka jeho viny alebo neviny, ale len otázka, či sú splnené zákonné predpoklady na prepustenie policajta zo služobného pomeru podľa zákona č. 73/1998 Z.z. <aspi://module='ASPI'&link='73/1998%20Z.z.'&ucin-k-dni='30.12.9999'> Porušenie

služobnej prísahy a služobnej povinnosti nie je možné stotožňovať s trestnoprávnou, resp. priestupkovou zodpovednosťou príslušníka Policajného zboru. Skutočnosť, že personálne konanie je nezávislé (oddelené) od konania o trestnom čine alebo priestupku znamená, že správny orgán nemusí počkať na závery trestného alebo priestupkového konania, a to ani vtedy, ak je skutok podmieňujúci tieto konania totožný,

- uvedené úvahy však neznamenajú, že správny orgán konajúci v personálnom konaní nie je povinný vykonať dokazovanie, ktoré objektívne preukazuje skutok, ktorý je predmetom personálneho konania a že nie je potrebné náležite zistiť skutkový stav. Takéto dokazovanie však bolo v danej veci vykonané. Ako vyplýva z odôvodnenia rozhodnutia žalovaného a prvostupňového rozhodnutia záver o protiprávnosti konania žalobcu je zrejmý z dôkazov (napr. výpoveď svedka B. K., svedkyne G. S., úradné záznamy spísané príslušníkmi Policajného zboru, záznamom z dopravnej nehody, zápisu o zadržaní a obmedzení osobnej slobody, fotokópie zápisu z dychových skúšok, certifikát o overení analyzátoru dychu č. 1090/321.08/17) s tým, že hodnotenie vierohodnosti a pravdivosti dôkazov predstavovalo vlastnú syntetickú časť hodnotenia žalovaného. Protiprávne konanie žalobcu bolo pritom dokazovaním preukázané,

- nebolo preto možné akceptovať námietku žalobcu, že žalovaný nedostatočne zistil skutkový stav a vec nesprávne posúdil a teda že rozhodnutie trpí vadami. Dôkazný materiál obsiahnutý v administratívnom spise dostatočne podporil záver žalovaného o protiprávnosti konania žalobcu, ktorý svojím konaním porušil služobnú prísahu zvlášť hrubým spôsobom a teda jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Nebolo možné preto konštatovať, že by žalovaný nevykonával dôsledné prešetrenie veci.

III.

Konanie na kasačnom súde

A)

10. Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca (ďalej aj „sťažovateľ“) včas kasačnú sťažnosť, v ktorej navrhol zrušenie rozsudku krajského súdu a vrátenie mu veci na ďalšie konanie, resp. zmenu rozsudku krajského súdu spočívajúcu v zrušení rozhodnutia žalovaného. Kasačnú sťažnosť sťažovateľ podal z dôvodov podľa § 440 ods. 1 písm. f), g) a h) Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“), pretože krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že nesprávnym procesným postupom znemožnil sťažovateľovi uskutočniť jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci a odklonil sa od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu.

11. Konkrétne pochybenia krajského súdu sťažovateľ vymedzil v sťažnostných bodoch, pričom namietal predovšetkým nasledovné sťažnostné body:

- v prvostupňovom rozhodnutí bolo nesprávne skonštatované, že sťažovateľ „zavinil dopravnú nehodu, pri ktorej spôsobil materiálnu škodu“, hoci takýto záver v tom čase nevyplýval zo žiadneho právoplatného rozhodnutia vydaného priestupkovom alebo trestnom konaní,

- rozhodnutie žalovaného ako i prvostupňové rozhodnutie boli vydané predčasne, pretože v čase ich vydania ešte nebolo rozhodnuté v priestupkovom, resp. trestnom konaní vedenom proti sťažovateľovi,

- krajský súd sa odklonil od záverov vyplývajúcich z rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6Sžo/139/2015 z 14.6.2017 a sp.zn. 3Sžo/42/2011 z 1.12.2011, z ktorých vyplýva, že plnenie služobných povinností pod vplyvom alkoholu je absolútne neprijateľné, avšak v danom prípade išlo o skutok spáchaný mimo služby,

- nebolo náležite preukázané, že sťažovateľ bol poučený, resp. preškolený v súvislosti s rozkazmi ministra vnútra Slovenskej republiky č. 2/2002 v znení rozkazu ministra vnútra Slovenskej republiky č. 63/2003, resp. nariadením ministra vnútra Slovenskej republiky č. 18/2008,

- nebol uskutočnený výsluch svedka menom B. K., hoci sťažovateľ sponchyboval jeho znalosť slovenského jazyka,

- u svedkov nebol uskutočnený výsluch, ktorého by sa sťažovateľ mal možnosť zúčastniť a klásť im v rámci neho otázky, a hoci túto skutočnosť namietal aj v správnej žalobe, krajský súd sa k nej vôbec nevyjadril,

- krajský súd sa nevyjadril ani k žalobnému bodu týkajúcemu sa nesprávnosti časti odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia, v ktorom bolo chybné poukazované na listinu ČVS: SKIS-64/OISZ-SV 2017 ako hlásenie o vznesení obvinenia, hoci uznesenie o vznesení obvinenia bolo vydané až 4.10.2017, pričom táto chyba v písaní mala byť opravená vydaním opravného uznesenia, k čomu nikdy nedošlo,
- krajský súd sa náležite nevysporiadal s podstatnými argumentmi obsiahnutými v správnej žalobe, v dôsledku čoho je jeho rozhodnutie nedostatočne odôvodnené.

B)

12. Žalovaný vo svojom vyjadrení ku kasačnej sťažnosti zotrval na svojich predchádzajúcich tvrdeniach a stotožniac sa s preskúmaným rozhodnutím krajského súdu navrhol kasačnú sťažnosť zamietnuť.

IV.

Právny názor kasačného súdu

13. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky začal vykonávať svoju činnosť od 1.8.2021 (§ 101e ods. 1 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov). Výkon súdnictva prešiel z Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na Najvyšší správny súd Slovenskej republiky od 1.8.2021 vo všetkých veciach, v ktorých je od 1.8.2021 daná právomoc Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (čl. 154g ods. 4 a 6 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s § 101e ods. 2 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov). Prejednávaná vec bola pôvodne predložená Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky a bola jej pridelená sp. zn. 4Asan/22/2020. Od 1.8.2021 je na konanie v tejto veci príslušný Najvyšší správny súd Slovenskej republiky. Vec bola náhodným výberom pridelená kasačnému senátu 1S Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky, ktorý o nej rozhodol v zložení uvedenom v záhlaví tohto rozhodnutia pod pôvodnou spisovou značkou.

14. Senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 SSP <aspi://module='ASPI'&link='162/2015%20Z.z.%2523438'&ucin-k-dni='30.12.9999'>) predovšetkým postupom podľa § 452 ods. 1 v spojení s § 439 SSP <aspi://module='ASPI'&link='162/2015%20Z.z.%2523439'&ucin-k-dni='30.12.9999'> preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a z toho vyplývajúce možné dôvody jej odmietnutia. Po zistení, že kasačnú sťažnosť podal žalobca - sťažovateľ v lehote včas (§ 443 ods. 1 SSP <aspi://module='ASPI'&link='162/2015%20Z.z.%2523443'&ucin-k-dni='30.12.9999'>), preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, pričom pri svojom rozhodovaní bol vedený nasledujúcimi právnymi úvahami.

15. V danej veci sa jedná o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí správnych orgánov, ktorými bol sťažovateľ prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru. Prepustenie bolo vykonané s odkazom na § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z.z., ako následok porušenia služobnej prísahy a služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom, pričom ako predmetné porušenie bolo klasifikované konanie sťažovateľa, ktorý dňa 15.9.2017 v čase okolo 21.20 hod. mimo výkonu služby viedol pod vplyvom alkoholu po štátnej ceste 1/63 medzi obcami Šamorín a Dunajská Lužná svoje osobné motorové vozidlo zn. X. B., ev. č. M. W., ktorým na 19. km spôsobil dopravnú nehodu, pri ktorej spôsobil materiálnu škodu.

16. Podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z.z. „Policajt sa prepustí zo služobného pomeru, ak porušil služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.“

Podľa § 193 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z.z. „Policajtovi musí byť daná možnosť vyjadriť sa k návrhu na prepustenie zo služobného pomeru z dôvodu uvedeného v § 192 ods. 1 písm. e), navrhovať dôkazy a obhajovať sa.“

17. Prepustenie zo služobného pomeru je v danom prípade v podstate následkom predchádzajúceho protiprávneho konania sťažovateľa. Jedná sa pritom o následok majúci primárne pracovnoprávnu povahu i keď v širšom ponímaní táto spĺňa aj povahu sankcie za iné protiprávne konanie v zmysle § 194 ods. 1 SSP. Vzhľadom na úplne odlišný normatívne chránený objekt (porovnaj Baricová, J., Fečík, M., Števček, M., Filová, A. a kol. Správny súdny poriadok. Komentár. Bratislava : C. H. Beck, 2018, 993 s.) bolo v danom prípade nesporné, že trestné resp. priestupkové konanie a konanie vo veci prepustenia príslušníka Policajného zboru zo služobného pomeru neboli v takom vzájomnom pomere, ktorý by medzi nimi predstavoval prekážku ne bis in idem. Inými slovami konanie vo veci prepustenia príslušníka Policajného zboru zo služobného pomeru má samostatný charakter a preto neobstojí záver sťažovateľa, podľa ktorého rozhodnutie žalovaného ako i prvostupňové rozhodnutie boli vydané predčasne. Vo vzťahu k predmetnej veci nie je pritom podstatné to, či sa sťažovateľ vedením motorového vozidla pod vplyvom alkoholu a následnou dopravnou nehodou dopustil trestného činu alebo priestupku, ale to, že takýto skutok možno vyhodnotiť ako porušenie služobnej prisahy a služobnej disciplíny zvlášť hrubým spôsobom. To znamená, že správne orgány a ani krajský súd neboli povinní prerušiť svoje konania do skončenia trestného alebo priestupkového konania. Jedine, ak by v čase rozhodovania správnych orgánov bolo trestné alebo priestupkové konanie už skončené, malo by príslušné rozhodnutie záväzný charakter aj pre rozhodovanie správnych orgánov v zmysle § 238a zákona č. 73/1998 Z.z., prípadne aj správnych súdov (§ 131 SSP).

18. Porušenie služobnej prisahy a služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom bolo naplnené už tým, že sťažovateľ viedol pod vplyvom alkoholu motorové vozidlo a zaviniel dopravnú nehodu. Pre tento záver bolo nerozhodným, či sa týmto konaním sťažovateľ súčasne dopustil aj trestného činu, resp. priestupku. Pokiaľ sťažovateľ namietal, že v trestnom alebo priestupkovom konaní nebolo ešte rozhodnuté o tom, že „zaviniel dopravnú nehodu, pri ktorej spôsobil materiálnu škodu“, je potrebné uviesť, že táto skutočnosť mala povahu predbežnej otázky, o ktorej si správne orgány na podklade vykonaného dokazovania boli oprávnené urobiť príslušný záver. Týmto záverom pritom neprejudikovali, že sa sťažovateľ dopustil trestného činu alebo priestupku, pretože takéto konštatovanie z ich rozhodnutí nevyplývalo.

19. Konanie vo veci prepustenia príslušníka Policajného zboru zo služobného pomeru predstavuje konanie vo veciach služobného pomeru, ktoré je upravené v § 231 až § 248 zákona č. 73/1998 Z.z. Jedná sa o osobitný druh administratívneho konania v zmysle § 3 ods. 1 písm. a) SSP, na ktorý sa subsidiárne nevzťahuje (okrem výkonu rozhodnutia) všeobecný predpis o správnom konaní (§ 247a zákona č. 73/1998 Z.z.), t.j. zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok). Zákon pre toto konanie neustanovuje (obligatórne) uskutočnenie ústneho pojednávania. Dôkazy, ktoré možno v konaní vykonať, sú vymedzené demonštratívne a príkladmo v § 238 ods. 1 a 2 zákona č. 73/1998 Z.z. Zákon explicitne neustanovuje za dôkaz výsluch svedka, ako je tomu v § 34 ods. 2 a § 35 správneho poriadku, ale hovorí o výpovedi a vyjadrení. Pod takýmito pojmami možno preto akceptovať aj zaznamenanie výpovede svedkov vo formálnej podobe úradných záznamov. Tieto boli pritom okrem svedka podpísané aj dvomi príslušníkmi Policajného zboru.

20. Pokiaľ sťažovateľ namietal neznalosť slovenského jazyka u svedka menom B. K., jednalo sa len o jeho domnienku, pričom toto jeho ničím konkrétnym nepodložené tvrdenie nespochybňovalo samotný obsah výpovede tohto svedka. Zároveň skutočnosť, že sťažovateľ nebol prítomný pri výpovediach svedkov, neznamená bez ďalšieho, že došlo k zásahu do jeho procesných práv. Zákon č. 73/1998 Z.z. totiž správne orgánu nestanovuje povinnosť zabezpečiť prítomnosť účastníka konania na danom úkone. Implicitne možno uvažovať nad tým, že opakovaný výsluch svedka, resp. konfrontácia vrátane pripustenia otázok účastníka konania by boli namieste v prípade „nejasnej“ dôkaznej situácie, resp. existencie rozporov medzi jednotlivými dôkazmi. O takýto prípad sa však v danej veci nejednalo.

21. Nedôvodný bol aj sťažostný bod týkajúci sa judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Z rozhodnutí, na ktoré v ňom sťažovateľ poukazoval, totiž nevyplýval záver, že by porušenie služobnej prísahy a služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom nemohlo byť naplnené i konaním mimo výkonu služby. V tejto súvislosti možno poukázať predovšetkým na internú úpravu obsiahnutú v prvej časti tretieho bodu rozkazu ministra vnútra Slovenskej republiky č. 2/2002 v znení rozkazu ministra vnútra Slovenskej republiky č. 63/2003, z obsahu ktorého výslovne vyplýva, že „ak je policajt účastníkom dopravnej nehody mimo času služby, ktorú zaviniť a je pod vplyvom alkoholických nápojov alebo iných návykových látok, posúdi sa toto konanie ako porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom, v dôsledku ktorého by jeho ponechanie v služobnom pomere bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby“. Táto interná úprava pritom nemá povahu uloženia úlohy, či povinnosti, podmienkou dodržiavania ktorých by bola predchádzajúca vedomosť o nej. Jedná sa primárne o interpretačné pravidlo posudzovania príslušného protiprávneho konania policajtov v nadväznosti na personálne rozhodovanie týkajúce sa prepustenia príslušníka Policajného zboru zo služobného pomeru. S vedomosťou o rozkaze ministra vnútra Slovenskej republiky č. 2/2002 v znení rozkazu ministra vnútra Slovenskej republiky č. 63/2003 sa preto spája predovšetkým nesporný prevenčný dopad, ktorý má upozorniť príslušníkov Policajného zboru na následky ich prípadného protiprávneho konania. Námietať sťažovateľ a týkajúca sa toho, že s uvedeným rozkazom nebol oboznámený, je preto najmä vecne bezpredmetná. Okrem toho je táto námietka aj v rozpore s obsahom administratívneho spisu, pretože na čl. 19 sa nachádza prezenčná listina č. KRPZ-BA-B-21-009/2017 z 23.5.2017, podľa ktorej sa preškolenia s rozkazom ministra vnútra č. 2/2002 a č. 63/2003 zúčastnil aj sťažovateľ, ktorý svoju účasť potvrdil vlastnoručným podpisom.

22. Pre úplnosť možno dodať, že správne súdy nie sú formálne viazané internou úpravou danou rozkazmi ministra vnútra Slovenskej republiky a samostatne posudzujú, či určité konanie policajta je alebo nie porušením služobnej prísahy a služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom. Judikatúra sa však priklonila k rovnakému vnímaniu porušenia služobnej prísahy a služobnej povinnosti, aká vyplýva aj z rozhodnutia žalovaného a prvostupňového rozhodnutia. V tomto smere možno poukázať na rozsudok Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4Asan 15/2020 z 2.2.2022, podľa ktorého „z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynulo, že to bol práve sťažovateľ, kto pod vplyvom alkoholu viedol motorové vozidlo a zapríčinil dopravnú nehodu. Pre naplnenie predmetnej podmienky prepustenia je pritom irelevantné, že sa daného konania sťažovateľ dopustil mimo výkonu pracovnej činnosti, pretože kvalifikácia porušenia služobnej prísahy a služobnej povinnosti nie je viazaná len na výkon služobnej činnosti policajta. Súčasťou služobnej prísahy policajta v zmysle § 17 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. je aj sľub byť čestný, statočný a disciplinovaný a riadiť sa právnymi predpismi, pričom vedenie motorového vozidla pod vplyvom alkoholu predstavuje vo vzťahu k možným následkom nielen spoločensky vysoko nebezpečné konanie ale i hrubé porušenie zákona. Vedenie motorového vozidla pod vplyvom alkoholu aj mimo času služby je pritom internými predpismi PZ (časť I bod 3 rozkazu ministra vnútra Slovenskej republiky č. 2/2002) definované ako porušenie služobnej povinnosti. Vo vzťahu k druhej podmienky prepustenia spočívajúcej v tom, že by ponechanie sťažovateľa v služobnom pomere bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, možno skonštatovať, že i táto bola naplnená a v tomto smere sa možno stotožniť s jej posúdením tak zo strany žalovaného ako i krajského súdu. I pri zohľadnení dovtedajšieho bezproblémového a svedomitého plnenia si služobných povinností zo strany sťažovateľa jeho jazda motorovým vozidlom v silnom stupni opitosti a následná dopravná nehoda predstavujú taký zásah do dôvery v čestnosť, statočnosť a disciplinovanosť sťažovateľa, ktorý znemožňuje zotrvanie v štátnej službe príslušníka PZ. Je neprípustné, aby v štátnej službe príslušníka PZ zotrval ten, kto bol riadne oboznámený s tým, že vedenie motorového vozidla pod vplyvom alkoholu sa považuje za hrubé porušenie služobnej prísahy a služobnej povinnosti a napriek tomu sa takéhoto protiprávneho konania úmyselne dopustil. Pokiaľ má na jednej strane príslušník PZ u iných zabezpečovať rešpektovanie zákonnosti, nemôže súčasne sám túto hrubo porušovať. Akceptácia takéhoto konania by súčasne mala za následok obavu zo zníženia úrovne disciplíny aj u ostatných policajtov. Takéto riziko poklesu dôveryhodnosti PZ ako i disciplinovanosti jeho príslušníkov nesporne predstavuje taký dôležitý záujem štátnej služby, ktorý by bol ohrozený v prípade, ak by sťažovateľ nebol prepustený zo služobného pomeru príslušníka PZ.“

23. Bez právnej relevancie bol aj sťažnostný bod týkajúci sa nesprávneho odkazu v prvostupňovom rozhodnutí na listinu ČVS: SKIS-64/OISZ-SV 2017 ako na uznesenie o vznesení obvinenia, hoci toto bolo vydané až následne 4.10.2017. Táto chyba v písaní vôbec nebola spôsobilá mať dopad na zákonnosť tohto rozhodnutia. Zároveň sťažovateľom požadované vydanie „opravného rozhodnutia“, procesná úprava konania vo veci prepustenia príslušníka Policajného zboru zo služobného pomeru (§ 231 až § 248 zákona č. 73/1998 Z.z.) vôbec nepozná. Ak rozhodnutie vydané v predmetnom konaní obsahuje chyby v písaní, tieto sa v zmysle § 241 ods. 5 zákona č. 73/1998 Z.z. opravujú neformálne a účastník konania sa o vykonanej oprave len vyzoomie.

24. Pokiaľ ide o preskúmateľnosť odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu, je potrebné skonštatovať, že krajský súd v ňom v dostatočnom rozsahu zodpovedal na všetky právne a skutkovo relevantné otázky týkajúce sa zákonnosti rozhodnutia žalovaného, resp. prvostupňového rozhodnutia. Správny súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené žalobcom, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov veci uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia správneho súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, preto postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04, II. ÚS 112/2018, rovnako aj rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Ruiz Torija c. Španielsko z 9.12.1994, Annuaire, č. 303-B).

25. Po preskúmaní dôvodov kasačnej sťažnosti a s nimi súvisiacich sťažnostných bodov preto kasačný súd došiel k záveru, že tieto sú nedôvodné. Kasačný súd nezistil, že by preskúmaným rozhodnutím predovšetkým vo vzťahu k jeho odôvodneniu bolo porušené právo sťažovateľa na spravodlivý proces, resp. že by krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci alebo sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu. Kasačný súd tiež nezistil, že by nad rámec uplatnených sťažnostných bodov v zmysle § 453 ods. 2 SSP bolo v danej veci na mieste aplikovanie skutočností vyplývajúcich z § 195 písm. a) až e) SSP.

26. Z uvedených dôvodov preto kasačný súd kasačnú sťažnosť sťažovateľa podľa § 461 SSP aspi://module='ASPI'&link='162/2015%20Z.z.%2523461'&ucin-k-dni='30.12.9999' ako nedôvodnú zamietol.

27. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 SSP v spojení s § 167 ods. 1 SSP a contrario, žalobca - sťažovateľ v kasačnom konaní nemal úspech, preto mu právo na náhradu trov kasačného konania nevzniklo. Kasačný súd zároveň nezistil splnenie zákonných podmienok pre postup súdu pri náhrade trov kasačného konania podľa § 168 SSP v spojení s § 467 ods. 1 SSP.

28. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 prvá veta SSP).

Poučenie :

Proti tomuto rozhodnutiu n i e j e prípustný opravný prostriedok.

